

§ 519 čís. 2 c. ř. s. Rekursu nelze upřít oprávněnosti. Odvolací soud vychází z názoru, že přítomná žaloba jest dle své podstaty a povahy žalobou opoziční dle § 35 ex. ř. a že následkem toho dle odstavce druhého tohoto § jest pořad práva, poněvadž jde o exekuční titul v § 1 čís. 13 ex. ř. naznačený, vyloučen. Avšak předpokladem žaloby opoziční dle § 35 ex. ř. jest, aby námitky proti nároku spočívaly na takových skutečnostech nárok zrušujících, které teprve po vzniku exekučního titulu nastaly. Žalobce o takovéto skutečnosti žalobu neopírá, nýbrž tvrdí, že byl usnesením krajského soudu v Ch. ze dne 8. listopadu 1902 prohlášen za šíleného, že teprve usnesením ze dne 20. července 1919 bylo opatrovnictví pro šílenost na něho uvalené zrušeno a že tedy v době, kdy opatrovnictví nad ním bylo vedeno, žádné právní jednání předsevzítí nemohl. Tato skutečnost, totiž ztráta svéprávnosti žalobcovy nastala tedy již před vznikem exekučního titulu a nelze proto žalobu na zrušení exekuce z tohoto důvodu podanou pokládati za žalobu opoziční dle § 35 ex. ř. Následkem toho neplatí tu také ustanovení odstavce druhého tohoto §u, dle něhož byl by pořad práva vyloučen, nýbrž náleží soudům, aby o žalobě na zrušení exekuce, opírající se o jiný než v § 35 ex. ř. uvedený důvod, rozhodly.

Čís. 769.

Smír, jímž zavázal se nájemce k vyklizení bytu, jakmile mu bude přikázán jiný byt, má ten smysl, že povinnost k vyklizení nastane, bude-li nájemci přikázán náhradní byt, do něhož se bude moci nastěhovati. I tu i onu podmínku nutno prokázati tak, jak předpisuje § 7 ex. ř.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 953/20.)

Václav K. zavázal se pronajímateli soudním smírem ze dne 30. června 1920, že vyklidí najatý byt, jakmile mu bude přikázán jiný byt. Na základě potvrzení obecního úřadu, jímž byl Václavu K-ovi přikázán zabraný byt, aniž by byla vytčena doba, kdy se může nastěhovati, žádal pronajímatel, by povolena byla exekuce vyklizením. Soud prvé stolice exekuci povolil, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Třebaže Václav K. soudním smírem ze dne 30. června 1920 se zavázal, že vyklidí najatý byt, jakmile mu bude přikázán jiný byt, nelze přece rozumně vykládati tento smír jinak, než tak, že Václav K. má vykliditi byt, jakmile mu bude přikázán náhradní byt, do něhož bude se moci nastěhovati. Vždyť náhradní byt, do něhož nastěhovati by se nemohl za nynějších poměrů neměl by pro něho žádné ceny a žádného významu. Dlužno tedy míti za to, že ve smíru, tedy v exekučním titulu, byla vykonatelnost nároku na vyklizení učiněna závislou na skutečnosti výše naznačené, totiž na tom, že Václavu K-ovi bude přikázán náhradní byt, do něhož bude se moci nastěhovati. V tom případě však mohla dle poslední věty § 7 ex. ř. exekuce nuceným vyklizením býti povolena jen tehdy, kdyby bylo listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou prokázáno, že nastala

skutečnost, na níž vykonatelnost nároku byla učiněna závislou. Důkaz ten nebyl podán předloženým potvrzením bytového úřadu ze dne 11. září 1920, kdyžť jest všeobecně známo, že do bytů bytovými úřady příkázaných nájemníkům mnohdy nastěhovati se nelze.

Čís. 770.

Předpis § 104, odstavec první, j. n., dle něhož úmluvu nutno již v žalobě prokázati listinou, platí jen pro žalobce. Žalovaný nemusí se dovolávati úmluvy ihned v žalobní odpovědi a může důkaz o existenci listiny vésti i jinými průvody.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 956/20.)

Sporné strany umluvily, by sudištěm pro sporný poměr byl okresní soud v Jablonci. Smlouvu i se zmíněnou doložkou žalobce si zadržel a podal po té žalobu u krajského soudu v Liberci. Žalovaný namítal nepříslušnost soudu a vedl svědky o tom, že úmluva dle § 104 j. n. skutečně byla učiněna. Soud první stolice vzal úmluvu za prokázanou a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepříslušnosti. Důvody: Soud rekursní souhlasí s právním názorem prvního soudu, že smluven byl výlučný soud, poněvadž v úmluvě se výslovně praví, že se strany podrobují ve všech sporech, ku kterým by snad mezi nimi (na základě tohoto služebního poměru) došlo, okresnímu soudu v Jablonci. Přes to však bylo stížnosti vyhověti a usnesení změnit v ten rozum, že se námitce nepříslušnosti nevyhovuje, poněvadž dle jasného ustanovení poslední věty § 104 j. n. lze jen tehdy uplatňovati příslušnost onoho soudu, když úmluva již v žalobě byla listinou soudu osvědčena, z čehož plyne, že i když příslušnost tohoto soudu byla námitkou uplatňována, bylo nutno úmluvu osvědčiti ihned v žalobní odpovědi listinou, a že tudíž není možno, dokazovati existenci takové listiny teprve důkazem svědeckým.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nižší stolice souhlasně zjistily, že strany učinily písemní úmluvu, že žaloby ze žalobcova služebního poměru podány býti musí u okresního soudu v Jablonci. Tím se stal tento soud výlučně příslušným jako soud ujednaný (§ 104 j. n.). Předpis, že úmluva musí býti už v žalobě listinně prokázána, může se vztahovati jen na žalobce, protože by tento jinak, jsa v držení listiny a zatajuje ji, mohl práva žalovaného z ní učiniti illusorními. Neprávem tedy rekursní soud žádá, aby byl žalovaný příslušnou listinu předložil už v žalobní odpovědi, nehledě ani k tomu, že v tomto případě byla mu, jak prokázáno, žalobcem zadržena. Poněvadž tedy okresní soud v Jablonci jako ujednaný jest výlučně příslušným, právem první soud námitce místní nepříslušnosti vyhověl a žalobu odmítl. Tato námitka jest totiž i tehdy odůvodněna, byl-li ve věci, pro niž o sobě byl by příslušným obchodní senát krajského soudu, ujednaný okresní soud ležící sice v okrsku toho krajského soudu, avšak přece mimo jeho sídlo. Žalovaný chtěl býti žalován toliko u soudu svého bydliště (Jablonec), to